

Νοηματική απόδοση του κειμένου

Μετά τη νίκη των δημοκρατικών έφτασε στην Κέρκυρα ο Αθηναίος στρατηγός Νικόστρατος με 12 πλοία. Αυτός ασκώντας συμβιβαστική πολιτική κατάφερε να δικαστούν μόνο οι δέκα ολιγαρχικοί που ήταν κύριοι υπεύθυνοι για το πραξικόπημα και τις συγκρούσεις και να γίνει η Κέρκυρα σύμμαχος της Αθήνας. Αφού πέτυχε αυτά, ο Νικόστρατος ετοιμάστηκε να φύγει, όταν οι δημοκρατικοί ζήτησαν να τους αφήσει πέντε δικά του πλοία, για να αποτρέψουν έτσι οποιαδήποτε εχθρική κίνηση των αντιπάλων τους. Ως αντάλλαγμα θα του έδιναν ισάριθμα δικά τους πλοία. Ο Νικόστρατος δέχτηκε, όμως οι δημοκρατικοί άρχισαν να επανδρώνουν τα δικά τους πλοία με ολιγαρχικούς. Οι τελευταίοι, φοβούμενοι ότι θα σταλούν στην Αθήνα, αρνήθηκαν να μπουν στα πλοία και κατέφυγαν ως ικέτες στο ιερό των Διόσκουρων. Ο Νικόστρατος προσπάθησε να τους μεταπείσει αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τότε οι δημοκρατικοί υποψιάστηκαν ότι οι ολιγαρχικοί σχεδίαζαν κάτι κακό. Έτσι, οπλίστηκαν, μπήκαν στα σπίτια των αντιπάλων τους και τους αφαίρεσαν τα όπλα, και θα τους σκότωναν όλους, αν δεν τους εμπόδιζε ο Νικόστρατος. Τρομοκρατημένοι απ' αυτές τις εξελίξεις, άλλοι 400 ολιγαρχικοί κατέφυγαν στον ναό της Ήρας. Από κει οι δημοκρατικοί τους μετέφεραν στο απέναντι νησί για να τους αποτρέψουν από το να επιχειρήσουν κάποια πολιτική μεταβολή.

Γραμματικά σχόλια

(Αναγνώριση τύπων – Αρχικοί χρόνοι)

ἐπιγιγνομένη: δοτ. εν., γένους θηλ. της *μτχ.* ενεστώτα του ρ. *ἐπιγίνομαι* < ἐπὶ + γίγνο-

μαι (= ακολουθώ, φτάνω μετά· φρ. *ἐπιγιγνομένη ἡμέρα* = η επόμενη μέρα).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *ἐπιγίνομαι*, *ἐπεγιγνόμην*, *ἐπιγενήσομαι*, *ἐπεγενόμην* (αόρ. β'),
ἐπιγεγένη-μαι/*ἐπιέγονα*, *ἐπεγεγενήμην*/*ἐπεγεγόνειν*.

παραγίγνεται: γ' εν. οριστ. ενεστώτα του ρ. *παραγίγνομαι* < παρὰ + γίγνομαι (=

έρχο-

μαι, φτάνω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *ἐπιγιγνομένη*.

βοηθῶν: ονομ. εν., γένους αρσ. της *μτχ.* ενεστώτα του ρ. *βοηθέω* -ῶ.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *βοηθῶ*, *ἐβοήθουν*, *βοηθήσω*, *ἐβοήθησα*, *βεβοήθηκα*, *ἐβεβοηθήκειν*.

ναυσί: δοτ. πληθ., γένους θηλ. του ανώμαλου (μεταπλαστού) ουσ. *ἡ ναῦς*, *τῆς νεώς*.

ΚΛΙΣΗ: ἡ ναῦς, τῆς νεώς, τῇ νηί, τὴν ναῦν, (ῶ) ναῦ / αἱ νῆες, τῶν νεῶν, ταῖς ναυσί, τὰς ναῦς, (ῶ) νῆες.

ὀπλίταις: δοτ. πληθ., γένους αρσ. του ουσ. α' κλίσης *ὁ ὀπλίτης*, τοῦ ὀπλίτου.

ζύμβασιν: αιτ. εν., γένους θηλ. του ουσ. γ' κλίσης *ἡ ζύμβασις*, τῆς ζυμβάσεως (= συμφωνία, συνθήκη, συμβιβασμός).

ἔπρασσε: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *πράσσ(ττ)ω* (= κάνω· φρ. *ζύμβασιν ἔπρασσε* = διαπραγματευόταν συμφωνία).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *πράσσ(ττ)ω*, *ἔπρασσ(ττ)ον*, *πράξω*, *ἔπραξα*, *πέπραχα*/*πέπραγα*, *ἐπεπρά-χαι*/*ἐπεπράγειν*.

πείθει: γ' εν. οριστ. ενεστώτα του ρ. *πείθω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *πείθω*, *ἔπειθον*, *πείσω*, *ἔπεισα*, *πέπεικα*, *ἐπεπείκειν*.

ἑυγχωρήσαι: απαρ. αορίστου του ρ. *ἑυγχωρέω* -ῶ < ἑὺν (σὺν) + χωρῶ (= συμφωνώ, συναινώ, προβαίνω σε συμβιβασμούς).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: *ἑυγχωρῶ*, *ἑυνεχώρουν*, *ἑυγχωρήσομαι*/*ἑυγχωρήσω*, *ἑυνεχώρησα*, *ἑυγκε-χώρηκα*, *ἑυνεκεχώρηκειν*.

ἀλλήλοις: δοτ. πληθ., γένους αρσ. της αλληλοπαθητικής αντωνυμίας. Επειδή η αλληλοπαθητική αντωνυμία αναφέρεται σε δύο ή περισσότερα πρόσωπα, δεν έχει ενικό αριθμό. Επίσης χρησιμοποιείται μόνο στις πλάγιες πτώσεις, έχει τρία γένη και κλίνεται όπως τα τρικατάληκτα επίθετα της β' κλίσης.

ΚΛΙΣΗ:

	Πληθυντικός		
	αρσ.	θηθ.	ουδ.
Γεν.	ἀλλήλων	ἀλλήλων	ἀλλήλων
Δοτ.	ἀλλήλοις	ἀλλήλαις	ἀλλήλοις
Αιτ.	ἀλλήλους	ἀλλήλας	ἄλληλα

ἄνδρας: αιτ. πληθ., γένους αρσ. του ουσ. γ' κλίσης ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνδρός.

ΚΛΙΣΗ: ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνδρός, τῶ ἀνδρί, τὸν ἄνδρα, (ᾧ) ἄνερ / οἱ ἄνδρες, τῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι, τοὺς ἄνδρας, (ᾧ) ἄνδρες.

αἰτιωτάτους: αιτ. πληθ., γένους αρσ. του υπερθετικού βαθμού του επιθ. β' κλίσης αἰτίας, -α, -ον (= υπαίτιος, υπεύθυνος για κάτι).

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: αἰτιώτερος, -α, -ον.

– υπερθετικός: αἰτιώτατος, -η, -ον.

κρῖναι: απαρ. αορίστου του ρ. κρῖνω (= δικάζω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: κρῖνω, ἔκρινον, κρινῶ, ἔκρινα, κέκρικα.

οἷ: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της αναφορικής αντων. ὅς, ἥ, ὅ (= ο οποίος).

ἔμειναν: γ' πληθ. οριστ. αορίστου του ρ. μένω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: μένω, ἔμενον, μενῶ, ἔμεινα, μεμένηκα.

ἄλλους: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της αόριστης επιμεριστικής αντων. ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

οἰκεῖν: απαρ. ενεστώτα του ρ. οἰκέω -ῶ (= παραμένω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: οἰκῶ, ὄκουν, οἰκήσω, ὄκησα, ὄκηκα, ὄκῃκειν.

ποιησαμένους: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. ποιέομαι -οῦμαι.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ποιοῦμαι, ἐποιοῦμην, ποιήσομαι, ποιηθήσομαι (παθ.), ἐποίησάμην, ἐποίηθην (παθ.), πεποίημαι, ἐπεποιήμην.

ἐχθρούς: αιτ. πληθ., γένους αρσ. του ουσιαστικοποιημένου επιθ. β' κλίσης ἐχθρός, -ά, -όν.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ὁ, ἡ ἐχθρίων, τὸ ἐχθιον/ἐχθρότερος, -α, -ον.

– υπερθετικός: ἐχθιστος, -η, -ον/ἐχθρότατος, -η, -ον.

φίλους: αιτ. πληθ., γένους αρσ. του ουσιαστικοποιημένου επιθ. β' κλίσης φίλος, -η, -ον.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: φιλαίτερος, -α, -ον/ὁ, ἡ φιλίων, τὸ φίλιον/φίλυτερος, -α, -ον.

– υπερθετικός: φιλαίτατος, -η, -ον/φίλυτατος, -η, -ον.

νομίζειν: απαρ. ενεστώτα του ρ. *νομίζω* (= θεωρώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: νομίζω, ἐνόμιζον, νομιῶ, ἐνόμισα, νενόμικα.

ταῦτα: αιτ. πληθ., γένους ουδ. της δεικτικής αντων. *οὗτος, αὕτη, τοῦτο*.

πράζας: ονομ. εν., γένους αρσ. της μετχ. αορίστου του ρ. *πράττει(σ)ω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *ἔπρασσε*.

ἔμελλεν: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *μέλλω* (= σκοπεύω, πρόκειται).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: μέλλω, ἔμελλον/ἤμελλον, μελλήσω, ἐμέλλησα.

ἀποπλεύσεσθαι: απαρ. μέλλοντα του ρ. *ἀποπλέω* < ἀπό + πλέω (= αποπλέω, απέρχομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἀποπλέω, ἀπέπλεον, ἀποπλεύσομαι/ἀποπλευσοῦμαι, ἀπέπλευσα, ἀποπέπλευκα, ἀπεπεπλεύκειν.

πείθουσιν: γ' πληθ. οριστ. ενεστώτα του ρ. *πείθω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *πείθει*.

σφίσι: δοτ. πληθ., γένους αρσ. της προσωπικής αντων. γ' προσώπου.

καταλιπεῖν: απαρ. αορίστου β' του ρ. *καταλείπω* (= αφήνω πίσω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: καταλείπω, κατέλειπον, καταλείψω, κατέλιπον (αόρ. β'), καταλέλοιπα, κατελελοίπειν.

ἦσσαν (= ἦττον): συγκριτικός βαθμός του επιρρ. *ὀλίγον*.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ἦσσαν (ἦττον)/μεῖον/ἔλαττον.

– υπερθετικός: ἦκιστα/ὀλίγιστα/ἐλάχιστα.

κινήσει: δοτ. εν., γένους θηλ. του ουσ. γ' κλίσης *ἡ κίνησις*, τῆς κινήσεως (= κίνημα, εξέγερση).

ᾧσιν: γ' πληθ. υποτ. ενεστώτα του ρ. *εἰμί*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: εἰμί, ἦ/ἦν, ἔσομαι, ἐγενόμην (αόρ. β'), γέγονα, ἐγεγόνειν.

ἴσας: αιτ. πληθ., γένους θηλ. του επιθ. β' κλίσης *ἴσος*, -η, -ον.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: ἰσαίτερος, -α, -ον.

– υπερθετικός: ἰσαίτατος, -η, -ον.

πληρώσαντες: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της μετχ. αορίστου του ρ. *πληρόω* -ῶ (= επανδρώνω με πληρώματα πλοία).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: πληρῶ, ἐπλήρουν, πληρώσω, ἐπλήρωσα, πεπλήρωκα.

σφῶν αὐτῶν: γεν. πληθ., γένους αρσ. της αυτοπαθητικής αντων. γ' προσώπου.

ἔυμπέμψειν: απαρ. μέλλοντα του ρ. *ἔυμπέμπω* < ξύν (σύν) + πέμπω (= στέλνω μαζί).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἔυμπέμπω, ἔυνεπεμπον, ἔυμπέμψω, ἔυνεπεμψα, ἔυμπέπομψα, ἔυνεπεπόμψειν.

ἔυνεχώρησεν: γ' εν. οριστ. αορίστου του ρ. *ἔυγχωρέω* -ῶ < ξύν (σύν) + χωρῶ (= συμφωνώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *ἔυγχωρήσαι*.

κατέλεγον: γ' πληθ. οριστ. παρατατικού του ρ. *καταλέγω* < κατὰ + λέγω (= καταγράφω για ναυτική υπηρεσία, στρατολογώ για τα καράβια).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: καταλέγω, κατέλεγον, καταλέξω, κατέλεξα, κατείλοχα.

δείσαντες: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. *δέδοικα/δέδια* (= φοβάμαι). Το *δέδοικα* είναι παρακείμενος του άχρηστου ρ. *δείδω*, αλλά χρησιμοποιείται με σημασία ενεστώτα.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: δέδοικα/δέδια, έδεδοίkein/έδεδίειν, δείσομαι, έδεια.

έκεῖνοι: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της δεικτικής αντων. *έκεῖνος, έκεῖνη, έκεῖνο*.

άποπεμφθῶσι: γ' πληθ. υποτ. παθ. αορίστου του ρ. *άποπέμπομαι* (= στέλνομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: άποπέμπομαι, άπεπεμπόμην, άποπέμψομαι, άποπεμφθήσομαι (παθ.), άπεπεμφάμην, άπεπέμφθην (παθ.), άποπέπεμμαι, άπεπεπέμμην.

καθίζουσιν: γ' πληθ. οριστ. ενεστώτα του ρ. *καθίζω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: καθίζω, έκάθιζον, καθιῶ, έκάθισα/καθῖσα.

άνίστη: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *άνίστημι* < άνά + ἵστημι (= σηκώνω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: άνίστημι, άνίστην, άναστήσω, άνέστησα, άναστήσας έχω.

παρεμυθεῖτο: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *παραμυθέομαι -οῦμαι* (= παρηγορώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: παραμυθοῦμαι, παρεμυθούμην, παραμυθήσομαι, παρεμυθησάμην.

έπειθεν: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. *πείθω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *πείθει*.

όπλισθείς: ονομ. εν., γένους αρσ. της μτχ. παθ. αορίστου του ρ. *όπλίζομαι*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: όπλίζομαι, όπλιζόμην, όπλιούμαι/όπλίσομαι, όπλίσάμην, όπλίσθην (παθ.), όπλισμαι, όπλίσμην.

προφάσει: δοτ. εν., γένους θηλ. του ουσ. γ' κλίσης ή *πρόφασις*, τής προφάσεως (= πρόφαση, δικαιολογία).

οὐδέν: αιτ. εν., γένους ουδ. της αόριστης επιμεριστικής αντων. *οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν*.

ύγιές: αιτ. εν., γένους ουδ. του επιθ. γ' κλίσης *ό, ή ύγιής, τὸ ύγιές*.

διανοομένων: γεν. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. ενεστώτα του ρ. *διανοέομαι -οῦμαι* < δια + νοῶμαι (= σκέφτομαι).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: διανοοῦμαι, διενοούμην, διανοήσομαι, διανοηθήσομαι (παθ.), διενοησάμην, διενοήθην (παθ.), διανενόημαι, διενενοήμην.

ξυμπλεῖν: απαρ. ενεστώτα του ρ. *ξυμπλέω* < ξύν (σύν) + πλέω (= πλέω μαζί).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο *άποπλεύσασθαι*.

άπιστία: δοτ. εν., γένους θηλ. του ουσ. *ά' κλίσης ή άπιστία*, τής άπιστίας (= δυσπιστία).

έλαβε: γ' εν. οριστ. αορίστου β' του ρ. *λαμβάνω*.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: λαμβάνω, έλάβανον, λήψομαι, έλαβον (αόρ. β'), έῤηφα, εἰλήφειν.

τινάς: αιτ. πληθ., γένους αρσ. της αόριστης αντων. *τίς, τίς, τί* (= κάποιος).

οἷς: δοτ. πληθ., γένους αρσ. της αναφορικής αντων. ὅς, ἥ, ὅ.

ἐπέτυχον: γ' πληθ. οριστ. αορίστου β' του ρ. ἐπιτυγχάνω < ἐπὶ + τυγχάνω (= κατά τύχη συναντώ).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ἐπιτυγχάνω, ἐπετύγχανον, ἐπιτεύξομαι, ἐπέτυχον (αόρ. β'), ἐπιτετύχηκα, ἐπετετύχηκιν.

ἐκώλυσε: γ' εν. οριστ. αορίστου του ρ. κωλύω (= εμποδίζω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: κωλύω, ἐκώλυον, κωλύσω, ἐκώλυσα, κεκώλυκα.

διέφθειραν: γ' πληθ. οριστ. αορίστου του ρ. διαφθείρω < διὰ + φθείρω (= σκοτώνω, καταστρέφω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: διαφθείρω, διέφθειρον, διαφθερῶ, διέφθειρα, διέφθαρκα, διεφθάρκειν.

ὁρῶντες: ονομ. πληθ., γένους αρσ. της μτχ. ενεστώτα του ρ. ὁράω -ῶ (= βλέπω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: ὁρῶ, ἑώρων, ὄψομαι, εἶδον (αόρ. β'), ἐόρακα/ἐώρακα/ὄπωπα, ἐωράκειν.

γινόμενα: αιτ. πληθ., γένους ουδ. της μτχ. ενεστώτα του ρ. γίγνομαι.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο ἐπιγιγνομένη.

γίγνονται: γ' πληθ. οριστ. ενεστώτα του ρ. γίγνομαι.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο ἐπιγιγνομένη.

ἐλάσσους (= ἐλάσσονες): ονομ. πληθ., γένους αρσ. του συγκριτικού βαθμού του επιθ.

β' κλίσης μικρός, -ά, -όν.

ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΑ: – συγκριτικός: μικρότερος, -α, -ον/ό, ή ἐλάττων, τὸ ἔλαττον/ό, ή ἥττων, τὸ ἥττον.

– υπερθετικός: μικρότατος, -η, -ον/ἐλάχιστος, -η, -ον/εἰς, ἥκιστα.

δείσας: ονομ. εν., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. δέδοικα/δέδια.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο δείσαντες.

νεωτερίσωσιν: γ' πληθ. υποτ. αορίστου του ρ. νεωτερίζω (= επιχειρώ πολιτικές μεταβολές).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: νεωτερίζω, ἐνεωτέριζον, νεωτεριῶ, ἐνεωτέρισα.

άνίστησι: γ' εν. οριστ. ενεστώτα του ρ. ἀνίστημι < ἀνὰ + ἵστημι (= σηκώνω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο ἀνίστη.

πείσας: ονομ. εν., γένους αρσ. της μτχ. αορίστου του ρ. πείθω.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο πείθει.

διακομίζει: γ' εν. οριστ. ενεστώτα του ρ. διακομίζω < διὰ + κομίζω (= μεταφέρω).

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: διακομίζω, διεκόμιζον, διακομιῶ, διεκόμισα, διακεκόμικα.

διεπέμπετο: γ' εν. οριστ. παρατατικού του ρ. διαπέμπομαι < διὰ + πέμπομαι.

ΑΡΧΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ: βλ. στο ἀποπεμφθῶσι.

Ετυμολογικά – Λεξιλογικά σχόλια

- ▶ **ἐπιγιγνομένη** (ἐπιγίγνομαι) < ἐπὶ + γίγνομαι
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: γένεση, γενεά, γενιά, γένος, ευγενής, αγενής, γηγενής, γενέθλια, γνήσιος, γονιός, γόνος, απόγονος, εγγονός, γονίδιο, γόνιμος, γενέτειρα, προγενέστερος, μεταγενέστερος, ενδογενής, δευτερογενής, γέννα, γέννηση, γενετικός, συγγενής, γονικός, γενεαλογία, γενοκτονία κ.ά.
- ▶ **στρατηγός** < στρατὸς + ἄγω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: στρατός, στρατιώτης, στρατιωτικός, εκστρατεία, απόστρατος, στράτευμα – αγωγή, αγωγός, διαγωγή, επαγωγή, καταγωγή, παραγωγή, παιδαγωγός, αγωγήμος, αἰγλή, ἄξονας, ἄξιος, ἄμαξα, παρεΐσακτος, λοχαγός, χορηγός, ξεναγός, υδραγωγείο, σύναξη, ανάγωγος, καταγώγιο κ.ά.
- ▶ **παραγίγνεται** (παραγίγνομαι) < παρὰ + γίγνομαι
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἐπιγιγνομένη*.
- ▶ **βοηθῶν** (βοηθῶ) < βοηθός
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βοήθεια, βοηθητικός, αβοήθητος, βοήθημα.
- ▶ **ναυσὶ** (ἢ ναῦς)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ναύτης, ναυτικός, ναύσταθμος, ναυπηγός, ναυπηγείο, ναύλο, ναύαρχος, νεώριο, ναυτία, ναυμαχία, ναύκληρος, ναύαγιο, ναυαγός κ.ά.
- ▶ **ὀπλίταις** (ὁ ὀπλίτης) < ὄπλον
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: οπλίζω, ἑνοπλος, ἀοπλος, ἐξοπλισμός, ἀφοπλισμός, πανοπλία, πᾶνοπλος, οπλοφορῶ κ.ά.
- ▶ **ξύμβασιν** (ἢ ξύμβασις) < ξὺν (σὺν) + βαίνω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βάση, βάσιμος, βήμα, διάβημα, βαθμός, βατός, ἄβατος, ἀνάβαση, διάβαση, ἀναβάτης, διαβάτης, διαβατήριο, ορειβάτης, ἐπιβάτης, βάθρο, ἀνέβασμα, βέβηλος, βαθμίδα, βωμός, βέβαιος, βατήρας κ.ά.
- ▶ **ἔπρασσε** (πράσσο[ττ]ω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πράγμα, πράξη, πράκτορας, ἄπρακτος, πρακτικός, πολυπράγμων, ἀπραξία, εἰσπραξη, εἰσπράκτορας, πραγματικός, πραγματικότητα, διαπραγμάτευση, πραξικόπημα, δυσπραγία κ.ά.

▶ **πείθει** (πείθω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πειθῶ, πείσμα, πεισμώνω, πειστικός, εὐπιστος, δύσπιστος, πιθανός, πιστός, πίστη, πιστεύω, πεποίθηση, ἀμετάπειστος, ἀραπειστικός, αὐτοπεποίθηση, πειθήνιος, πειθαναγκασμός κ.ά.

▶ **ξυγχωρῆσαι** (ξυγχωρῶ) < ξὺν (σὺν) + χωρῶ < χῶρος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ἀναχώρηση, ἀποχώρηση, συγχώρηση, υποχώρηση, παραχώρηση, ἀναχωρητής, χωριό, ἐγχώριος κ.ά.

▶ **κρίναι** (κρίνω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: κρίση, κρίσιμος, ἀνάκριση, ἀπόκριση, διάκριση, ἔγκριση, σύγκριση, πρόκριση, κριτής, κριτήριο, κριτικός, ἄκριτος, ἔγκριτος, εὐκρίνεια, προκριματικός, υποκριτής, ἀνακριτής, ἀσύγκριτος κ.ά.

▶ **ἔμειναν** (μένω)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: μονή, μόνος, μόνιμος, μονάζω, μοναστήρι, διαμονή, ἐπιμονή, υπομονή, ἐμμονή, παραμονή, ἀνυπόμονος κ.ά.

▶ **οἰκεῖν** (οἰκῶ) < οἶκος

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: οἶκημα, διοίκηση, διοικητής, κάτοικος, κατοικία, συγκατοίκηση, οἰκοσύστημα, οἰκολογία, οἰκονομία, ἐνοικος, ἐνοίκιο, ἀποικία, οἰκιακός, οἰκόπεδο, παροικία, συνοικισμός κ.ά.

▶ **σπονδᾶς** (ἢ σπονδή) < σπένδω

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: παρασπονδία, ὁμοσπονδία, ὁμόσπονδος.

▶ **ποιησαμένους** (ποιουῖμαι)

ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ποίημα, ποίηση, ποιητής, περιποίηση, προσποίηση, προσποιητός, ἐκποίηση, χει-

- ρυσσινίως, ιρυποποίηση, ικανοποίηση, ποιότητα κ.ά.
- ▶ **ἐχθροὺς** (ἐχθρὸς) < ἔχθος (= μίσος)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ἐχθρα, εχθρικός, εχθροπραξία, εχθρότητα κ.ά.
 - ▶ **νομίζειν** (νομίζω) < νόμος < νέμω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: νόμισμα, νομισματικός, νομοταγής, νόμιμος, άνομος, ανομία, παράνομος, νομοθεσία, νομοσχέδιο, νομικός κ.ά.
 - ▶ **πράξας** (πράσσω[ττ]ω)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἐπρασσε*.
 - ▶ **ἔμελλεν** (μέλλω)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: μέλλημα (= αναβολή), μέλλον, μελλοντικός, μελλόνυμφος, μελλοθάνατος.
 - ▶ **ἀποπλεύσεσθαι** (ἀποπλέω) < ἀπὸ + πλέω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πλοίο, πλους, παράπλους, πλεύση, πλωτός, περίπλους, πλοίαρχος, πλοιοκτήτης, πλοηγός, πλοήγηση, ατμόπλοιο, διαστημόπλοιο, ακτοπλοϊκός, ναυσιπλοΐα, ιστιοπλοΐα, ταχύπλοο κ.ά.
 - ▶ **προστάται** (ὁ προστάτης) < προϊσταμαι < πρὸ + ἵσταμαι
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: στάση, ανάσταση, κατάσταση, διάσταση, απόσταση, περίσταση, επανάσταση, έκσταση, αντίσταση, ένσταση, στήλη, στηλιτεύω, στήθος, στάθμη, σταθμός, σταυρός, ανάστημα, κατάσταση, διάστημα, επιστάτης, αποστάτης, επαναστάτης, ιστός, ανάστατος, ακατάστατος, ανυπόστατος, στατικός, ασταθής, στάσιμο, στασίδι, εικονοστάσι κ.ά.
 - ▶ **πείθουσιν** (πείθω)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *πείθει*.
 - ▶ **καταλιπεῖν** (καταλείπω) < κατὰ + λείπω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ἔλλειμμα, ἔλλειψη, διάλειμμα, ελλιπής, ἐκλειψη, λιποταξία, λιποτάκτης, λείψανο, αδιάλειπτος, υπόλειμμα, εγκατάλειψη, λειψός, λιποβαρής, λιπόθυμος, λειψυδρία, λειψανδρία, υπόλοιπος, ανελλιπής κ.ά.

- ▶ **κινήσει** (ἡ κίνησις) < κινῶ
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: κίνημα, κινητός, ακίνητος, ευκίνητος, δυσκίνητος, κινητήρας, κινητήριος, κίνητρο, μετακίνηση, αμετακίνητος, κούνια, κούνημα κ.ά.
- ▶ **πληρώσαντες** (πληρόω -ῶ) < πλήρης (< πίμπλημι)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πλήρωμα, πληρώνω, πληρωτής, απλήρωτος, πληρωμή, συμπλήρωση, συμπλήρωμα, εκπλήρωση, αναπληρωτής, πληρότητα, αποπληρώνω κ.ά.
- ▶ **ξυμπέμψειν** (ξυμπέμπω) < ξὺν (σὺν) + πέμπω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: πομπή, πομπός, προπομπός, ψυχοπομπός, παραπομπή, εκπομπή, παραπεμπτικός, αποδιοπομπαίος, διαδόμπευση κ.ά.
- ▶ **ξυνεχώρησεν** (ξυγχωρῶ) < ξὺν (σὺν) + χωρῶ < χῶρος
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ξυγχωρῆσαι*.
- ▶ **κατέλεγον** (καταλέγω) < κατὰ + λέγω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: συλλογή, εκλογή, επιλογή, διαλογή, κατάλογος, νεοσύλλεκτος, ανθολογία, μορφολογία, συλλέκτης, διαλεχτός, αρχοντολόι, κουβεντολόι κ.ά.
- ▶ **δείσαντες** (δέδοικα/δέδια)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: δέος, δειλός, δεινός, δεισιδαιμονία, περιδεής κ.ά.
- ▶ **ἀποπεμφθῶσι** (ἀποπέμπομαι) < ἀπὸ + πέμπομαι
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ξυμπέμψειν*.
- ▶ **καθίζουσιν** (καθίζω) < κατὰ + ἵζω
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: κάθισμα, καθισιό, καθιστικός, ἱζημα, καθίζηση.
- ▶ **άνίστη** (άνίστημι) < ἀνὰ + ἵστημι
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *προστάται*.
- ▶ **παρεμυθεῖτο** (παραμυθοῦμαι) < παρὰ + μῦθος (= λόγος)
ΟΜΟΡΡΙΖΑ: παραμύθι, παραμυθία (= παρηγοριά), μυθικός, μυθολογία.

- **ὀπλισθεῖς** (ὀπλίζομαι) < ὀπλον
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ὀπλίταις*.
- **προφάσει** (ἢ πρόφασις) < προδ + φαίνω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: φάση, απόφαση, ἔμφαση, επιφανής, προφανής, αφανής, αφάνεια, φανός, φανάρι, φάσμα, συκοφάντης, ἀφαντος, εμφαντικός, διαφανής, διαφάνεια, υποφαινόμενος κ.ά.
- **διανοομένων** (διανοοῦμαι) < ἀπό τη φρ. διὰ τοῦ νοῦ βάλλω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: διανόηση, διανοούμενος, διανοητικός, διάνοια, νους, νόηση, νοητικός, νόημα, νοήμων, νοητός, ἀνόητος, ἐπινόηση, ἐπινοητικός, παρανόηση, συνεννόηση, ἀνοια, ὑπόνοια, εὐνοια, ἐννοια, παράνοια κ.ά.
- **ξυμπλεῖν** (ξυμπλέω) < ξύν (σύν) + πλέω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἀποπλέεσθαι*.
- **ἀπιστία** (ἢ ἀπιστία) < ἀπιστῶ (< ἄπιστος < ἄ- στερ. + πιστός [< πείθομαι])
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *πείθει*.
- **ἔλαβε** (λαμβάνω)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: λήμμα, λήψη, κατάληψη, περίληψη, πρόσληψη, σύλληψη, υπόληψη, λαβή, λαβώνω, παραλαβή, χειρολαβή, εὐληπτος, ἀκατάληπτος, ἀσύλληπτος, θρησκόληπτος, παραλήπτης, λαβίδα, εργολάβος, δικολάβος, λάφυρο κ.ά.
- **ἐπέτυχον** (ἐπιτυγχάνω) < ἐπὶ + τυγχάνω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: τύχη, ευτυχής, δυστυχής, ἀτυχος, τυχαίος, τυχερός, καλότυχος, ἐπίτευξη, ἐπίτευγμα, συνέντευξη, ἐπιτυχία, ἀποτυχία, τυχάρπαστος, τυχοδιώκτης, ἐντευκτήριο κ.ά.
- **ἐκώλυσε** (κωλύω)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: κώλυμα, παρακώλυση, κωλυσιεργώ, κωλυσιεργία.
- **διέφθειραν** (διαφθείρω) < διὰ + φθείρω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: φθορά, διαφθορά, παραφθορά, ἀδι- ἀφθορος, φταρτός, ἀφθαρτος, ψυχοφθόρος κ.ά.
- **ὀρῶντες** (ὀρῶ)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: ὄραμα, πανόραμα, πανοραματικός, οραματίζομαι, οραματιστής, ορατός, ἀόρατος, ἀυτόπτης, ἐπόπτης, εἶδος, εἶδωλο, εἰδύλλιο, ἰδέα, μάτι, ὄψη, πρόσοψη, οφθαλμός, κάτοπτρο, ὄραση, ἀποψη, κάτοψη, ὑποπτος, ἀνύποπτος, πρόσωπο κ.ά.
- **γιγνόμενα** (γίγνομαι)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἐπιγιγνομένη*.
- **δεΐσας** (δέδοικα/δέδωκα)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *δείσαντες*.
- **νεωτερίσωσιν** (νεωτερίζω) < νεώτερος (συγκριτικός βαθμός του επιθ. νέος)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: νεωτερισμός, νεωτεριστής.
- **ἀνίστησι** (ἀνίστημι) < ἀνὰ + ἵστημι
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἀνίστη*.
- **πείσας** (πείθω)
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *πείθει*.
- **διακομίζει** (διακομίζω) < διὰ + κομίζω
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: συγκομιδή, μετακόμιση, προσκόμιση, κόμιστρο, κομιστής κ.ά.
- **διεπέμπετο** (διαπέμπομαι) < διὰ + πέμπομαι
 ΟΜΟΡΡΙΖΑ: βλ. στο *ἀποπεμφθῶσι*.

Συντακτική ανάληψη

1. **Τῇ δὲ ἐπιγιγνομένη ... πεντακοσίοις ὀπλίταις:** κύρια πρόταση. Εκφέρεται με οριστική και δηλώνει το πραγματικό.

παραγίγνεται: ρ., **Νικόστρατος:** υποκ., **ὁ Διειτρέφους – στρατηγός:** παραθέσεις στο υποκ., **Ἀθηναίων:** γεν. αντικειμενική (ή κτητική) στο *στρατηγός*, **ἡμέρα:** δοτ. του χρόνου, **τῇ ἐπιγιγνομένη:** επιθετική μτχ. ως επιθ. προσδ. στο *ἡμέρα*, **βοηθῶν:** τροπική μτχ. με υποκ. το *Νικόστρατος* (συνημμένη), **ἐκ Ναυπάκτου:** εμπρόθ. προσδ. κίνησης από τόπο, **ναυσὶ – ὀπλίταις:** δοτ. της συνοδείας, **δώδεκα:** επιθ. προσδ. στο *ναυσί*, **πεντακοσίοις:** επιθ. προσδ. στο *ὀπλίταις*, **Μεσσηνίων:** γεν. κτητική (ή διαιρετική) στο *ὀπλίταις*.

2. **ξύμβασίν τε ἔπρασσε:** κύρια πρόταση.

Παράθεση είναι ο ομοιόπτωτος προσδιορισμός που αποδίδει στον όρο που προσδιορίζει ένα κύριο και γνωστό γνώρισμα. Η παράθεση μπορεί να αναλυθεί σε δευτερεύουσα αναφορική πρόταση. Είναι έννοια γενικότερη από αυτήν που προσδιορίζει.

π.χ. *Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς* (= ὃς ἦν βασιλεὺς).

Ως παράθεση μπορεί να τεθεί και γενική κύριου ονόματος με άρθρο, όταν εννοείται ένα από τα ουσιαστικά *υἱός, θυγάτηρ, σύζυγος, δοῦλος*.

π.χ. *Νικόστρατος ὁ Διειτρέφους* (= ὁ υἱὸς Διειτρέφους).

ἔπρασσε: ρ. (αποπειρατικός παρατατικός), **ὁ Νικόστρατος:** ενν. ως υποκ., **ξύμβα-
σιν:** αντικ.

3. **καὶ πείθει:** κύρια πρόταση.

πείθει: ρ., **ὁ Νικόστρατος:** ενν. ως υποκ., **αὐτούς:** ενν. ως άμεσο αντικ. (ως έμμεσο αντικ. λειτουργεῖ η πρόταση 4).

4. **ὥστε ξυγχωρῆσαι ... τοὺς αἰτιωτάτους κρῖναι, τοὺς δ' ἄλλους οἰκεῖν ... πρὸς Ἀθηναίους:** δευτερεύουσα συμπερασματική απαρεμφατική πρόταση (εκφέρεται με απαρ.). Λειτουργεῖ ως έμμεσο αντικ. στην πρόταση 3. ('Υστερα από ρήματα όπως *θέλω, πείθω, δέομαι, ψηφίζομαι, παρασκευάζω* η συμπερασματική απαρεμφατική πρόταση ισοδυναμεῖ με τελικό απαρ. και λειτουργεῖ ως αντικ.)

ξυγχωρῆσαι: απαρ. σε θέση ρ., **Κερκυραῖους:** ενν. ως υποκ. του *ξυγχωρῆσαι*, **κρί-
ναι – οἰκεῖν:** άμεσα αντικ. στο *ξυγχωρῆσαι*, **ἀλλήλοις:** έμμεσο αντικ. στο *ξυγχωρῆ-
σαι*, **Κερκυραῖους:** ενν. ως υποκ. στο *κρῖναι*, **ἄνδρας:** αντικ. στο *κρῖναι*, **δέκα:** επιθ. προσδ. στο *ἄνδρας*, **τοὺς αἰτιωτάτους:** κατηγ. στο *ἄνδρας* (από την ενν. *μτχ. τοὺς ὄντας*), **τοὺς ἄλλους:** υποκ. στο *οἰκεῖν*, **ποιησαμένους:** χρονική *μτχ. με υποκ. τοὺς ἄλλους* (συνημμένη), **σπονδάς:** αντικ. στο *ποιησαμένους*, **πρὸς ἄλλήλους – πρὸς Ἀθηναίους:** εμπρόθ. προσδ. της φιλικῆς διάθεσης.

5. **οἱ οὐκέτι ἔμειναν:** δευτερεύουσα αναφορική πρόταση προσδιοριστική στο *ἄνδρας* της πρότασης 4.

ἔμειναν: ρ., **οἱ:** υποκ., **οὐκέτι:** επιρρ. προσδ. του χρόνου.

6. **ὥστε τοὺς αὐτοὺς ... νομίζειν:** δευτερεύουσα συμπερασματική απαρεμφατική πρόταση που δηλώνει όρο, συμφωνία, προϋπόθεση.

νομίζειν: απαρ. σε θέση ρ., **Κερκυραῖους:** ενν. ως υποκ. του *νομίζειν*, **τοὺς αὐτούς:** αντικ., **ἐχθροὺς – φίλους:** κατηγ. στο *τοὺς αὐτούς* (κατ' άλλη άποψη: *ἐχθροὺς – φί-
λους:* αντικ., *τοὺς αὐτούς:* επιθ. προσδ.).

7. **Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ... ἀποπλεύσεσθαι:** κύρια πρόταση.

ἔμελλεν: ρ., **ὁ μὲν:** υποκ., **ἀποπλεύσεσθαι:** τελικό απαρ. ως αντικ., **ὁ μὲν:** υποκ. του *ἀποπλεύσεσθαι* (ταυτοπροσωπία), **πράξας:** χρονική *μτχ. με υποκ. το ὁ μὲν* (συνημ-
μένη), **ταῦτα:** αντικ. στο *πράξας*.

8. **οἱ δὲ τοῦ δήμου ... καταλιπεῖν, ἴσας δὲ αὐτοὶ ... ξυμπέμψειν:** κύρια πρόταση.

πείθουσιν: ρ., **οἱ προστάται:** υποκ., **τοῦ δήμου:** γεν. αντικειμενική στο *προστάται*, **αὐτόν:** άμεσο αντικ. στο *πείθουσιν*, **καταλιπεῖν:** τελικό απαρ. ως έμμεσο αντικ. στο *πείθουσιν*, **αὐτόν:** υποκ. του *καταλιπεῖν* (ετεροπροσωπία), **ναῦς:** άμεσο αντικ. στο *καταλιπεῖν*, **σφίσι:** έμμεσο αντικ. στο *καταλιπεῖν*, **πέντε:** επιθ. προσδ. στο *ναῦς*, **τῶν αὐτοῦ:** γεν. διαιρετική στο *ναῦς*, **αὐτοῦ:** γεν. κτητική, **ξυμπέμψειν:** ειδικό απαρ. ως έμμεσο αντικ. στο *πείθουσιν* (εδά έχει τη σημασία του *υπόσχονται*), **οἱ προστάται:** υποκ. του *ξυμπέμψειν*, **ναῦς:** ενν. ως αντικ. του *ξυμπέμψειν*, **ἴσας:** επιθ. προσδ. στο

ενν. **ναῦς**, **αὐτοί**: κατηγορηματικός προσδ. στο *οἱ προστάται*, **πληρώσαντες**: χρονική μτχ. με υποκ. το *οἱ προστάται* (συνημμένη), **ναῦς**: ενν. ως αντικ. του *πληρώσαντες*, **ἐκ σφῶν αὐτῶν**: εμπρόθ. προσδ. της προέλευσης.

9. **ὅπως ἦσόν τι ... οἱ ἐναντίοι**: δευτερεύουσα τελική πρόταση.

ὥσιν: ρ., **οἱ ἐναντίοι**: υποκ., **ἐν κινήσει**: εμπρόθ. προσδ. της κατάστασης, **ἦσσαν**: επιρρ. προσδ. του ποσού, **τί**: αιτ. της αναφοράς στο *ἦσσαν* (περιορίζει την έννοια του *ἦσσαν*).

10. **Καὶ ὁ μὲν ξυνεχώρησεν**: κύρια πρόταση.

ξυνεχώρησεν: ρ., **ὁ μὲν**: υποκ.

11. **οἱ δὲ τοὺς ἐχθροὺς κατέλεγον ἐς τὰς ναῦς**: κύρια πρόταση.

κατέλεγον: ρ., **οἱ δέ**: υποκ., **τοὺς ἐχθρούς**: αντικ., **ἐς τὰς ναῦς**: εμπρόθ. προσδ. του σκοπού.

12. **Δείσαντες δὲ ἐκεῖνοι καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερὸν**: κύρια πρόταση.

καθίζουσιν: ρ., **ἐκεῖνοι**: υποκ., **ἰκέται**: ενν. ως επιρρ. κατηγ. του τρόπου, **δείσαντες**: αιτιολογική μτχ. με υποκ. το *ἐκεῖνοι* (συνημμένη), **ἐς τὸ ἱερὸν**: εμπρόθ. προσδ. του τόπου, **τῶν Διοσκόρων**: γεν. κτητική στο *ἱερὸν*.

13. **μὴ ἐς τὰς Ἀθήνας ἀποπεμφθῶσι**: δευτερεύουσα ενδοιαστική πρόταση, αντικ. στη μτχ. *δείσαντες* της πρότασης 12.

ἀποπεμφθῶσι: ρ., **ἐκεῖνοι**: ενν. ως υποκ., **ἐς τὰς Ἀθήνας**: εμπρόθ. προσδ. κίνησης σε τόπο.

14. **Νικόστρατος δὲ αὐτοὺς ἀνίστη τε**: κύρια πρόταση.

ἀνίστη: ρ. (αποπειρατικός παρατατικός), **Νικόστρατος**: υποκ., **αὐτούς**: αντικ.

15. **καὶ παρεμυθεῖτο**: κύρια πρόταση.

παρεμυθεῖτο: ρ. (αποπειρατικός παρατατικός), **Νικόστρατος**: ενν. ως υποκ., **αὐτούς**: ενν. ως αντικ.

16. **Ὡς δ' οὐκ ἔπειθεν**: δευτερεύουσα αιτιολογική πρόταση.

ἔπειθεν: ρ., **Νικόστρατος**: ενν. ως υποκ.

17. **ὁ δῆμος ὀπλισθεὶς ... ἐκ τῶν οἰκιῶν ἔλαβε**: κύρια πρόταση.

ἔλαβε: ρ., **ὁ δῆμος**: υποκ., **τὰ ὅπλα**: αντικ., **αὐτῶν**: γεν. κτητική στο *ὅπλα*, **ἐκ τῶν οἰκιῶν**: εμπρόθ. προσδ. της προέλευσης, **ὀπλισθεὶς**: χρονική μτχ. με υποκ. το *ὁ δῆμος* (συνημμένη), **ἐπὶ τῇ προφάσει**: εμπρόθ. προσδ. της αιτίας, **ταύτῃ**: επιθ. προσδ. στο *προφάσει*, **ὡς διανοοιμένων**: γεν. απόλυτη, αιτιολογική μτχ. υποκειμενικής αιτιολογίας, **αὐτῶν**: υποκ. του *διανοοιμένων*, **οὐδέν**: σύστοιχο αντικ. στο *διανοοιμένων*, **ὕγις**: επιθ. προσδ. στο *οὐδέν*, **τῇ ἀπιστίᾳ**: δοτ. της αιτίας, **τοῦ μὴ ξυμπλεῖν**: γεν. αντικειμενική στο *ἀπιστία*.

18. **καὶ αὐτῶν τινὰς διέφθειραν ἄν**: κύρια πρόταση.

διέφθειραν ἄν: ρ., **ὁ δῆμος:** ενν. ως υποκ. (σχῆμα κατά το νοούμενο), **τινάς:** αντικ., **αὐτῶν:** γεν. διαιρετική στο *τινάς*.

19. **οἷς ἐπέτυχον:** δευτερεύουσα αναφορική πρόταση προσδιοριστική στο *τινάς* της πρότασης 18.

ἐπέτυχον: ρ., **ὁ δῆμος:** ενν. ως υποκ. (σχῆμα κατά το νοούμενο), **οἷς:** αντικ.

20. **εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε:** δευτερεύουσα υποθετική πρόταση με απόδοση την πρόταση 18. Ο υποθετικός λόγος που σχηματίζεται είναι → Υπόθεση: *εἰ + οριστ. ιστορικού χρόνου (ἐκώλυσε)* – Απόδοση: *δυνατική οριστ. (διέφθειραν ἄν)*. Δηλώνει το μη πραγματικό.

ἐκώλυσε: ρ., **Νικόστρατος:** υποκ.

21. **Ὅρῶντες δὲ οἱ ἄλλοι ... ἰκέται:** κύρια πρόταση.

καθίζουσιν: ρ., **οἱ ἄλλοι:** υποκ., **ἰκέται:** επιρρ. κατηγ. του τρόπου, **ἐς τὸ Ἥραιον:** εμπρόθ. προσδ. στάσης σε τόπο, **ὁρῶντες:** αιτιολογική μτχ. με υποκ. το *οἱ ἄλλοι* (συνημμένη), **τὰ γινόμενα:** επιθετική μτχ. ως αντικ. στο *ὁρῶντες*.

22. **καὶ γίνονται οὐκ ἐλάσσους τετρακοσίων:** κύρια πρόταση.

γίνονται: ρ., **οἱ ἄλλοι:** ενν. ως υποκ., **οὐκ ἐλάσσους:** κατηγ., **τετρακοσίων:** γεν. συγκριτική στο *οὐκ ἐλάσσους*.

23. **Ὁ δὲ δῆμος δείσας ἀνίστησί τε αὐτοὺς πείσας:** κύρια πρόταση.

ἀνίστησι: ρ., **ὁ δῆμος:** υποκ., **αὐτούς:** αντικ., **δείσας:** αιτιολογική μτχ. με υποκ. το *ὁ δῆμος* (συνημμένη), **πείσας:** χρονική μτχ. με υποκ. το *ὁ δῆμος* (συνημμένη).

24. **μὴ τι νεωτερίσωσιν:** δευτερεύουσα ενδοιαστική πρόταση, αντικ. στη μτχ. *δείσας* της πρότασης 23.

νεωτερίσωσιν: ρ., **οὗτοι:** ενν. ως υποκ., **τί:** σύστοιχο αντικ.

25. **καὶ διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ Ἥραίου νῆσον:** κύρια πρόταση.

διακομίζει: ρ., **ὁ δῆμος:** ενν. ως υποκ., **αὐτούς:** ενν. ως αντικ., **ἐς τὴν νῆσον:** εμπρόθ. προσδ. κίνησης σε τόπο, **πρὸ τοῦ Ἥραίου:** εμπρόθ. προσδ. του τόπου, **τὴν πρὸ τοῦ Ἥραίου:** επιθ. προσδ. στο *νῆσον*.

26. **καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο:** κύρια πρόταση.

διεπέμπετο: ρ., **τὰ ἐπιτήδεια:** υποκ. (αττική σύνταξη), **αὐτοῖς:** αντικ., **ἐκεῖσε:** επιρρ. προσδ. κίνησης σε τόπο.